

— Сжщото зърно, отъ моята ръжъ е. Зрънцето е малко, съ бѣличко на единия край и пълно, като детска бузичка. . .

Тури зрънцето въ устата си и го сдѣвка.

— И на вкусъ е сжщото. Доживѣхъ пакъ отъ свое зърно да хапна.

И той още еднажъ притисна ръженитѣ класове до лицето си. Радваше имъ се, но въ радостъта му имаше много мъка. Предъ него се пѣстрѣше картината на нѣкогашния му животъ и го душеше съ доброто, което не се връщаше. Тежко въздъхна, нѣщо го задави. Но викъ на чучулига, изгубена между буцитѣ засъхнала земя, го опомни и той махна съ ръка, като да хвърляше прѣстъ върху скъпъ и незабравимъ гробъ.

— Всичко е свършено! Тукъ вече нищо не е мое! Буренитѣ изпълниха нивитѣ на китна Тракия! . .

И грижата пакъ протегна ръце и го погали. Чичо Стоянъ изтрѣпна. Мислитѣ му се обърнаха. Само едно искаше — така, както стои, да грохне и вече да не стане. Тѣй му се иска, като вѣрно куче да умре на гроба на земята.

— Защо не е куче сега! Ще слѣзе въ селото, ще се промъкне въ плѣвника и тамъ въ нѣкой жгълъ ще свие опашка за смъртъ. . .

Слънцето си взе сбогомъ съ обезлюдената земя, полето потъмнѣ, сгърчи снага отъ проказа. Странджа, и тя ослѣпяла отъ мъка, вече не надничаше, не прашаше палавъ вечерникъ. Остана само мълчанието на буренитѣ и малката надежда на ръженитѣ класове. Чичо Стоянъ гледаше, дирѣше съ очи стѣпкитѣ на своето минало и падаше духомъ. Предъ очитѣ му пробѣгваха тъмни кржгове и презъ чернитѣ имъ прѣстени виждаше сѣнкитѣ на своитѣ